

30860

ETRU M. HAȘ

liniște

poeme

CARTEA ROMĂNEASCĂ

PETRU M. HAȘ

liniște
poeme

*

*

*

poate-ntr-un film
sau altundeva
treceai în pantaloni albaștri
desculță
pe-o plajă din sud
sau prin iarba unei dimineți oarecare
ochii tăi m-au însoțit acolo
în vis
floare care crești
împotriva tuturor aparențelor
când anotimpul verii declină
și soarele și-ar dori o cunună
de frunze

*

*

*

cine are glasul ca floarea de mac
și trandafir îmbobocit
pentru cine învingem pe uriași de luni până sâmbătă
cine așteaptă cavalerul cu spadă
îți dau mere unul câte unul
și una câte una pere
te adorm în pernele moi ale visului
nu-ți spun nimic de vreun grande
ne-așteaptă o lungă călătorie
venim de departe
scoate apă pentru dețea noastră cea de iluzie
în adăpătoria de la hanul tău vesel
să bea cai și oameni scutier și hidalgo
ay dulcinea del toboso
frumoasă e lumea
plină de popi și bărbieri

*

*

*

când scria obișnuia să lase primul rând liber
azi ne-ntrebăm de ce
gazetele răspund
ca un subtext sau un supratext
între nimic și ceea ce urmează
ca o manșetă de spumă între țărni și mare
sau cum se mai obișnuiește pe alocuri
unde se-mpreună pământul cu cerul
în zare

roman

când fata cu ochelari venise să-l molesteze ferestrele mai erau transpirate mugurii se pregăteau să nască ea avea cât putea să aibă lui nu știa cât să-i dea

a zâmbit

deasupra capului treceau niște berze asistența s-a ridicat de la masă fără vreo satisfacție în grădina japoneză probabil acolo primăvara le-o luase-nainte

i-a apucat brațul surprinsă peste poate și-au dispărut pălăvrăgind printre specii de pomi sălbatici și arbuști posibil să fi stat împreună câteva ore într-o bolboroseală timpurie

confuză și fără alte urmări peste care se-așterne grăbită uitarea

câțiva ani mai târziu încredință presei o declarație însoțită de-o fotografie și ochelari

iar el citi toate astea pe nerăsuflăte o dată și încă o dată până pur și simplu i s-a tăiat respirația

s-a-ntins pe covor cu fața în sus deasupra capului pluteau niște berze decis la somn veșnic printre specii de pomi arbiști și sălbatici

*

*

*

ajută-ne pe noi să ajungem cu bine la
stația următoare și în
toate stațiile din parcurs și binecuvântează
căile ferate române și toate
drumurile de pe pământ și din aer căci
ale tale sunt apele curgătoare mările
și toate oceanele acum și de-a pururea și în vecii vecilor și
toate căile imaginației trecutul
prezintele și venitorul omule
cel ce te arăți în vis atotputernicul în zeu adormit
fie și pe platforma celui mai neînsemnat dintre camioane

memento

o viață întreagă voi merge pe străzi
voi munci cât mai mult
informându-mă
creierul meu va fi cu siguranță
o personalitate
voi căuta să am prieteni
să fac dragoste sport dimineața
și voi uita cu desăvârșire cum se scrie un poem
imediat ce toate poemele ce mă susțin și fac parte din
mine
vor fi fugit să măture alei
în grădinile publice

*

*

*

la fel de prost inspirat e poemul când scriu viața e
un dresor sau viața ca un regizor care pune în scenă o
farsă în care sunt
silit să mă poticnesc și să cad de mai multe ori pentru
ca
totul să iasă bine și toți
spectatorii să plece satisfăcuți

* * *

omul a cumpărat un pește
o gazetăși s-a întors acasă
a răsfoit gazeta
a întins-o pe masa din bucătărie
a luat peștele
l-a așezat pe gazetă
a deschis un sertar
a scos cuțitul
a curățat
a deschis
a închis
era spre amiază

a face, trenul, ploaia, călătorii

faceți voi ce vreți numai voi sunteți cei ce faceți ceea ce
faceți trenul intră în perne mari și moi de
nori și ploaia cade din toate părțile
impropriuzis
de pe acum în somn călătorii fac semne
autorul pași mici în deslușirea misterului artei

*

*

*

muzica fragmentează dimineața zilei
de douăzeci a șaptea
mesteacănul își plimbă mâinile
sună monezi uzate prin aer
fata aleargă cu câinele
cei doi sunt de gips
gâtul e-n prelungirea păsării
și ciocul metalic
și țipete sporadice
goya bosch klee braque picasso
amazoana iese din rochia mării
manej
verbul nechează
prin reluarea ideii inițiale
în apoteoză uvertura se-ncheie
conform schemei clasice

epifanii

acest miriapod ce se strecoară printre cutii
în sectorul culorilor
în difuza invenție de sori în declin

*

*

*

corpul tânăr zvâcnind în semiobscuritate
alb neînvins și ironic
încremenit într-un desen luminos
pe iarba neagră din casă
iubindu-se și planând într-o gimnastică stranie
și în adorație
ce zeu zoomorf invocăm iubito iubitele în ritmul serii
în liniștea invadată de voci neadmise cuvintelor

*

*

*

orașul execută dilatații contarcții
orașul este o minge cu traiectorie nedefinită
acordați iarăși credit
îndrăgostiților și poeților acest plancton ciudat
și totul nu va risca
să devină să pară
inutilă hârtie de împachetat

scrisoare din doi a noua a.c.

află că mi-a plăcut mersul tău
azi-dimineață la șapte și-un sfert
când plecai
da la geam mă uitam
să văd
dacă te cunoști după mers

acum e patru după-amiază
citeam
orașul a fost bombardat de avioane
artileria a deschis focul asupra baricadelor
ridicate de insurgenți
tancurile au încercat apoi – fără succes – să străpungă
o originală expediție pe biciclete
cel mai mic stimulator cardiac pajiște artificială
vaticanul va participa la căutarea celor mai bune soluții
“nu uitați să vă puneți încălțăminte de pâslă
pentru ca în clipa asaltului definitiv să nu tulburați
liniștea acestui secol,
mai somnoros decât altele”
ți-amintești ce făcurăm azi-noapte cu muzica
după ce studentul anselmus cel distrat când da colțul
fu asaltat de aroma de vinete coapte
și însetat a dat pe gât o stacană de vin
bătea un vânt de toamnă târzie
deși nu era cazul
am să te caut mâine la opt
acum iarăși plec
să cumpăr o unealtă sau altceva
care să-mi ție loc de macara
nu (bine!) n-am să uit pu și pa!

*

*

*

suntem în oraşul promis
aici trăiesc cei aleşi să-l locuiască
nici nu le trece prin minte că acesta e oraşul
despre care vorbim
altfel sunt destul de ocupaţi toată ziua
ia aminte la străzi se pare că străzile
cine ştie
cu ele oraşul pipăie şi ascultă
(acum poţi pleca la plimbare
aceasta a fost prima lecţie
de dictare)

*

*

*

poftim o lume pe baricadă
cu guri de foc și poetul
mărșăluind în dezordine ca muzica
veacului douăzeci
în spatele baricadei împarte ordine
cuvintelor
dincolo de baricadă e lumea
lumea cea mare-necată-n farfuria cu supă

de la o zi la alta copii-nțeleg
de ce duminica e incomodă
anostă și plictisitoare

*

*

*

blagoslovim de departe femeile-n durerile facerii
ele aduc pe bunul cititor
la țărnul ăstei vieți de-tristări și biblioteci

mic taifas cu platon karataev

oareșicare deosebință între ce
zici tu când
mergi seara la culcare
o preablândul nostru platiușă
și bietul de mine-n aceeași ocazie
sune-se cam așa

cutremurătoare blândețe odihnește-mă cum
ți-o plăcea și să
mă trezești mâine-n zori tot așa

* * *

aşadar în clipa următoare vei avea o figură înfricoşată,
de animal, singur îţi vei scrie diagnosticul afară la soare,
mergând în cele din urmă pentru totdeauna sub apă la
bal
nimeni nu va dansa cu tine acolo, doar îngerii vor defila
pe trotinete în cinstea cretinului holo în aplauzele mulţimii
entuziaste de femei-biciclete
şi vei face mişcări spasmodice la infinit baie de
transpiraţie în patul de rumeguş al persefonei fără să fi apucat
să citeşti fenomenologia spiritului şi capitalul până la
capăt

zonă

“J’ai vu ce matin une jolie rue
dont j’ai oublié le nom
Neuve et propre du soleil elle
était le clairon”
(apollinaire)

dedesubt crângul de salcâmi desfrunziți
cuprul tânăr al toamnei
soarele proiectează cearceafuri de lumină
pe zidul din dreapta
ciment aurit geamuri strălucitoare
vântul joacă o salcie-n ploaia de raze
trec bicicliști luminoși
așa dintr-odată-n ora dimineții plăcută rostire de cuvinte
veacurile omenirii dispuse în ordine
pe pata-nsorită-n marginea parcului

* * *

picioare de plantă aripi de șoarece inimă târătoare
astfel pot spune-n vers ecce homo
fereastra zeului prinsă-n copcii de mesteacăn cum doare
distanța în arte
abandonarea intenției de a scrie ceva care să țină loc
de poem
întrebuințarea abuzivă a câtorva minute din timp
o nouă priteză pentru minciună cam așa
femeia mea lemn sfânt femeia mea lemn fierbinte
trei lămâi și un pumn de zahăr în gura poetului
o mână fân proaspăt aromind nările ăstui cal
pachetul meu cu tutun banda preferată
nirvana trandafirul negru surzător
(iată unde se poate ajunge, scripetele meu,
care faci să mi se-nalțe și mâine-n zori
deasupra capului soarele)

*
* *
*

erau ierni friguroase adolescenți fierbinți ceaiuri tari
grănicer la frontiera cu galaxia
mereu pe punctul de fugă
scriind povești bizare la capul unei fete muribunde
erau ierni friguroase
adolescenți fierbinți foiau încoace și-ncolo
prin zăpada involburată
discutând despre un eveniment ferecat cu argint și cu doliu
și se pierdeau în noapte bolborosind
cu iradia chipul moartei
și-n capul străzii astrul mat bustul pal și himera
se înălțau în acorduri incerte
plutind într-o viziune de Marc Chagall
și-n zăpada involburată
dansa o cumplită frustrație

copilărie

acolo stăteam în bătaia soarelui în luciul apei
de primăvara până toamna
cu iarba sub tălpi
și taurii se-nvârteau toată ziua în țarc
printre duzi și pruni
tauri placizi la umbră
tauri lucind în bătaia soarelui în luciul apei
de primăvara până toamna
și taurii se-nvârteau toată ziua în parc

liniște

e seară
cosmosul ascultă un zgomot ciudat
zumzetul neliniștitei omeniri

* * *

mai dai la o parte un strat de frunziș
împrăștii cu palma pământul
(e sfârâmicios solul istoriei)

nimeni nu mai are timp pentru nimeni
obscur poetul răsfiră șiragul de anacronisme
o vagă certitudine-i luminează figura
notează-ntr-un caiet
apoi stinge și iese

apostazie

lui Virgil Bulat

la august întâi
una mie nouă sute optzeci
și unu iubiți-vă unii pe alții
(nenorociților)
altfel așa veți rămâne

* * *

închide ochii și o să supraviețuiești o zi-două
răsare din această invocație
soarele prietenos al speranței
geamul verde-auriu al casei cu imagini surâde
și vine vârsta adolescentă zmeură
și vine ursul amiezii necruțător

mari corespondențe

trenul a oprit în tufiș coborâm
doamnele-și scot pantofii
înotăm în ceața vătuită gri
în septembrie și coloritul starniu
al generațiilor de frunze ale pădurii reverberează
instinctele dăm drumul unui mânz bariole
să pască cerul se luminează deodată
ne-ntindem pe pajiște să
deschidem albumul de scrisori
al domnului livius

*
* *

poetul își curăță pipa pe stradă într-un oraș înclinat și
nu mai știe nimic
e o învălmășeală de dorințe pofta de a scrie în liniște
despre calorifere mașini de scris scrumiere și scrumbii
legătura de chei a succesului ca liniște ca marfă calm
poetul ar putea să fumeze o pipă mai sigură o mulțime
de carii fărâmițează lemnul de cireș iar pipa poetului
crapă pipa care nu era chiar pipa poetului ci pipa altcuiva
pentru o vreme încredințată poetului și care mai plesnise
într-o oarecare măsură cândva
în fața tuturor acestora poetul începe să nu-și mai curețe
pipa să se împrăștie prin orașul în pantă și să nu-și mai
dorească nimic în sus și în jos

desen

cade floarea frunza verii peste vorbe cu un aer mai
reticent
un desen rătăcit uită forma
nimeni nu vineri cine flirtează cu o asemenea stradă-n amurg
astfel de pantalon un asemenea debit
poate prezenta interes pentru cine
care c etăţean mai distrat care în fine
cine consumă cine cumpără

memoria lui pierre

sub scară departe de zgomotoasele songuri
poetul fumează cenușa vechilor imnuri
într-o confuzie continuă
primul aer a fost tras
al doilea
următorul
nălucile zac în pod prăfuite
iar muzica o coardă prea întinsă și dânsa

toate

această mișcare strălucitoare
această durere alergând după soare
această rază ondulatorie vie
mersul trenei sale insesizabil printre mașini
fâșâitul felin pe picioare înalte prin iarbă
maratonul celor două emisfere pe spini
un tânăr filosof cu o astfel de barbă
ce te-nfioară
o atare prezență care insistă
acestea toate există

ora șase a după-amiezii

iubito prieteni mergeți de spuneți acolo unde suntem
cât de bună-i răbdarea
vor aștepta fără-ndoială mai lesne aflând toate astea
dar tu cum vrei să circule măgarii spre orizont
printre ierburi verzi sau uscate

 așteptați

o cât suntem de neadormiți
și singur vorbesc degeaba cu tine cu voi
vreau să fie cu toții atenți
să vadă
cum arată ora șase a după-amiezii
apoi pictez soarele învăluit în gaze dense gălbui
înspre roșu
dar iarăși zic
nu trebuie nimic mai mult decât atât
mergeți de spuneți acolo unde suntem așteptați
să facă și ei ceva
un semn să se știe că suntem

din plutarh

e destul de jenant
asta e
parcă ai trage tot timpul
cu un ochi în ograda vecinului
peste gard sau prin gard
să vezi ce-a semănat
cum leagă rodul
ori altă necuviință
să i te uiți celui de vis-a-vis
în farfurie ș.a.m.d
mă rog...
și uite-așa cultivi
pe neobservate
un dezacord perfect cu tine însuși
or toate astea erau considerate cândva
apanajul celuilalt sex

reportaj

michael muller e cel mai interesant sa din românia
un bărbat voinic
un bărbat singur care se duce cu sacoşa la cumpărături
preocupat ca un rezervist
un tehnician
om al munţilor
se pricepe la buruieni
şi e întru totul fidel plantelor şi animalelor
amator de vinuri şi dicţionare
camarad al puştilor din cartier
cu care joacă periodic mingea prieteniei
michael muller deci nu e un bărbat singur
el vorbeşte întotdeauna despre orice şi captivant
chiar atunci când frazele sale de neînţeles
bolborosesc de prea marele debit al gândului
ca o bulboană
michael muller face altoiuri pe dealuri
şi posedă cea mai completă colecţie
de răsărituri şi asfinţituri
într-o noapte a-nchis un lup în cocină
de distrat ce era
iar într-o dimineaţă
când mergea să admire pe culmi
rutul caprelor negre în retezat
o namilă de urs s-a întâlnit cu el
la o trecătoare
care urs spre a confirma cele spuse aici
a făcut cale-ntoarsă
numai așa
spre a-şi putea continua nestânjenit plimbarea alpină
concetăţeanul său şi al nostru
michael muller

ave maria

bat cei de sus bat cei de jos
sancta maria
și cei de peste tot
gratia plena
în ce le iese-n cale
dominus tecum
de-atunci n-a mai înflorit trandafirul
mater dei
omul s-a pierdut prin pereții din încăpere
benedicta tu in mulieribus
azi nu se mai află

orapronobispeccatoribus

ceva s-ar înfiripa dintr-o aridă materie
o sunetele
o solemnitate
o fără cupolă
o fără altă memorie
nunc et in hora motis nostrae a a m e n

* * *

imaginează-ți colțul unei piețe
o vitrină
oamnei se mișcă-n toate părțile
duminică dimineața
o fată-ntr-un impermeabil
întâmplarea de-atunci nu se suprapune perfect
peste cea de acum
și anotimpul a explodat ca o grenadă
și ne-au rănit pe nesimțite schijele bucuriei
a fost primăvară și toamna i-a urmat
ca după o sincopă
o iarnă cum de-atunci n-au mai fost
de la un timp sunt anotimpuri incerte
visul de azi nu se suprapune perfect
peste visul de ieri

* * *

azi e-n șaptesprezece
se aud niște ciori
peste câteva zile va fi noaptea cea lungă
fiți bun dați biserica doi pași înspre dreapta
să vedem cât e ora

grădină

dușul rece al dimineții borcanul cu iaurt
zgomotele străzii
baia câtorva compoziții de bach
autobuzul trece în liniște
și iată-ne în grădina invadată
de amintiri tropicale

* * *

când clopotul zorilor bate și luminează vitraliul
vine o femeie străină
se uită-n oglindă tușește și pleacă
mă încumet să cred că nu e totul pierdut
nimic zadarnic
îmi potrivesc figura
pentru ziua ce de-abia a-nceput
pentru ziua care deja
e în mers

jurnal

aceste cuvinte au fost scoase în lume
au trăit vârsta puberă și împlinirea
fastul anilor
exuberante ieșeau primăvara în după-amiezi însorite
primind buiestrul zilei
au trecutpe la vămi și au cunoscut labirintul
omenirea ce spune cine joacă cine refuză cine se-mpotrivește
ce bea ce manâncă cine unde doarme cine se preface
cine poartă
un nume pe cine interesează
lumi de hârtie chermeze de plumb
au cucerit și au ieșit învinse au fost arse pe rug
înălțate pe turnuri au cumpărat au vândut s-au amestecat
cu nisipul au umblat înaintea și în urma cohortelor
deschide cartea citește închide-o continuă
cine aude le știe locul îl schimbă le dă cu tifla le înlocuiește
pe cele de duminică cu cele de joi elogiază firul de usturoi
săpunul de rufe transportă pânze celebre cu tomberonul
exaltă într-o serie de conferințe publice bulionul virtuțile
magice ale plantării arborilor le despică le înspică le
aruncă macii roșii în lan le cultivă le strică acesta fiind
destinul vorbelor de scris în înfolii pe case de răspândit
în mase sub formă de transfuzie cu duiumul de pavat la
răscruce de veacuri cu dânsel drumul

de la un timp

iată de la un timp am început
să asimilez zilnic
numai influențe necunoscute
și uite așa mă comport mai nou
bunul meu prieten adrian din copilărie
cu care mă jucam vara la nisip
iar soarele ne prăjea împreună nediferențiat
asta e cu influențele
ce nebun sunt remarc eu
ce nebun
ce nebun
zic două doamne care-ntorc capul
și traversează
gata-gata să treacă peste
automobile

poem

un început de zi printre vapoarele noastre scoase din
zori pe mare printre pomi vite fabrici case de naștere
lanuri de grâu arme catări helicoptere avioane statuia
bătrânului învățător bărbat cu barbă în cimitirul din
londra tunând cu vocea ca din marcus tullius “nemo
umquam ad mortem” și pieptul înfrigurat al poemului de
bucurie rătăcind ritmul printre teancuri de manuscrise
iată poetul nu e un lictor cu fascii
are o psihologie secretă
simte totul
purtându-și adesea călcâiul pantofului vesel o hermes
pe străzi printre oameni rampe plantații arhive
magnetofone
antene arme catări sau oceane
i se întâmplă fără-ndoială să vadă
cum patria lui marx venind din viitor
cu ochii mari iradiind căldură

*

*

*

o nu mai striga atât de tare
vreau să te-aud

nu mă privi atât de insistent

nu știu dacă observi
esențialul e parcă fără voce
și așa mai departe

poem

poeți – ultravioletele iernii
bronzul de zi și noapte al durerii
inimi echipate alb-negru
oaste permanentă agitând deasupra...
(cuvântul plutește îndepărtat în memorie)
arcuri și lire
poeți – veselă carantină
albina vizitează trifoiul sălbatic

să nu

să nu lași poarta deschisă
ne ia vântul pe toți

să nu-ți cadă un obiect greu
în cap
și de sus

să nu o superi pe mama ta

să nu bați câmpii
e adesea riscant

vei fi
un pieton drăguț fiul meu

psaltirea cea pre versuri tocmită

mânam foile ușor ca pe vite
ca pe nește vite mari
răsfoite cu degetul
dat pe limbă
când mintea prin cărți ți
se plimbă și
printr-a sfântului prea sfântit
între arhieriei dositei “cântați
domnului în strune în cobuz de versuri bune”
ș-apucau a ne sticli ochii de
bucurie uite-așa ne jucau
în orbite
nu ne mai săturam de cetit
s-a dus bădie lumea aia nu mai e
cum se poate să fie de plângeam amândoi
peste câmpul cel alb și pe oi
cu sughițuri și
pe umerii cui se nimerea

*

*

*

uite-aşa povestim de ieri despre tine
fiică a lui icarus
de câţiva ani se lasă ceaţa
între noi şi ithaca
sunt unii ce pretind
că te-au zărit corşetând în neştire
deşi cunoaştem de prin dicţionare
că ţeşi la un război antic
o pânză plină de tâlc
dar până una alta
ceaţa e tot mai deasă
între literaţi şi ithaca
şi lumea-ncepe să ţeasă
o nouă versiune

*

*

*

cineva a-nceput să schițeze un desen
în vecinătatea imediată a ochilor mei
dorit sau nu
totul se imprimă sigur și irevocabil
lucrează noaptea sau ziua
deși nu-l zorește nimeni
se-arată foarte vrednic
iar eu încet încet
îmi voi aținti ochii spre voi
prin mățăsurile acestui paing
preiubiții mei fii